

συνάμα τῶν διαπρεπῶν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπὶ νοημοσύνῃ ἑλληνίδων. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησε τέσσαρα τέκνα. Ὁ Ζαήμες ἦτο ἐκ τῶν μάλλον εὐπαιδευτῶν πολιτευομένων, ἐνήμερος δὲ εἰς τὰς τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης προόδους, ὡς φιλιαναγνώστης εἰς ἄκρον. Ἡ βιβλιοθήκη αὐτοῦ εἶναι μία τῶν πλουσιωτέρων ἰδιωτικῶν πολιτικῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐπαρκῶς μαρτυροῦσα, περὶ τῆς παιδείας καὶ τῆς σοβαρότητος αὐτοῦ ἦν δὲ ἡ βιβλιοθήκη αὐτοῦ, ὡς τῶν βιβλίων του ἡ κατάστασις μαρτυρεῖ, οὐχὶ στολισμὸς τοῦ γραφείου, ἀλλ' ἐνεργὸν κεφάλαιον.

Ο ΤΥΠΟΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ:

Κατὰ τὸν νόμον τοῦ 1852, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἰδρῦση πολιτικὴν ἐφημερίδα, ἢτοι ἐφημερίδα μεταδίδουσαν πολιτικὰς εἰδήσεις χωρὶς εἰδικῆς ἀδείας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν. Ὁ ὑπουργὸς ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἢ ἀποποιηθῇ τὴν ἀδειαν ἐὰν εὐηρεστεῖτο, χωρὶς νὰ φέρῃ τοὺς λόγους.

Ἐὰν ἡ ἀδεία ἐδίδοτο οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ φύλλου ὑπεχρεοῦντο νὰ καταθέσωσι 50,000 φρ. ὡς ἀσφάλειαν διὰ τὰ πρόστιμα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐφημερίς ἠδύνατο νὰ καταδικασθῇ.

Πᾶσα πολιτικὴ ἐφημερίς ὑπέκειτο εἰς φόρον εἰς λεπτῶν κατ' ἀντίτυπον ὁ φοβερός οὗτος φόρος λίαν ἀνεχαίτιζε τὴν κυκλοφορίαν μεγάλου ἀριθμοῦ ἀντιτύπων.

Δι' ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ ἡγεμόνος, τῶν ὑπουργῶν, τοῦ κλήρου, τῶν ἀρχῶν, ἢ οἰουδήποτε ὑπαλλήλου, διὰ ψευδεῖς εἰδήσεις, δι' αὐστηρὰς κρίσεις κατὰ ἐπισήμου τινος πράξεως, δι' οἰουδήποτε δυσάρεστον εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, ἡ ἐφημερίς ὑφίστατο παράινεσιν, μετὰ δύο παραινήσεις ὑφίστατο παῦσιν δύο μηνῶν, καὶ μετὰ τοῦτο παντελῆ κατάργησιν. Ἐφεις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐπετρέπετο ἡ θέλησις τοῦ ὑπουργοῦ ἦτο νόμος, καὶ οὐδεμία κατὰ τοῦτου ἀντίστασις ἐπετρέπετο. Ἐὰν ἡ κυβερνήσις προστίμα, ἠδύνατο νὰ τιμωρήσῃ ἄλλως πως ἢ ἠδύνατο νὰ καταδιώξῃ μίαν ἐφημερίδα ποινικῶς (ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐκδότου, τοῦ τυπογράφου, καὶ τοῦ συγγραφέως τοῦ προσβλητικοῦ ἄρθρου) ἐνώπιον τοῦ Πλημμελιοδικείου, καὶ ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τῆς «διεγέρσεως τῶν πολιτῶν εἰς μῖσος ἢ περιφρόνησιν κατὰ τῆς κυβερνήσεως.» Τυπογράφος, ἐκδότης καὶ ἐφημεριδογράφος καὶ οἱ τρεῖς ὑπέκειντο εἰς καταδίωξιν, καὶ εἰς τιμωρίαν προστίμου ἢ φυλακίσεως. Τὸ πρόστιμον ἐποικίλλε μεταξὺ 50—10,000 φράγκων ἢ δὲ φυλάκισις ἀπὸ 7 ἡμέρας ἕως 2 ἔτη. Τὸ ὀρκωτικὸν δικαστήριον δὲν ἐδίκαζε τὰ ἀδικήματα τοῦ τύπου, καὶ ἐπομένως πᾶσα καταδίωξις ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ ἐπέσυρε καταδίκην. Κατὰ τὰ δεκαπέντε ἔτη τὰ ὁποῖα παρήλθον ἀπὸ τῆς καθιδρύσεως τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας, κατεδιώχθησαν ἴσως, περὶ τοὺς 200 ἐφημεριδογράφοι διὰ τολμηρότητα γλώσσης ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσι τῆς Γαλλίας ἄλλὰ λυπηρὸν ἐστὶ τὸ γεγονός ὅτι οὐδεὶς τούτων ἠθώθη.

Οἰαδήποτε φιλολογικὴ ἐφημερίς νῦξιν ἀπλῶς ποιουμένη περὶ πολιτικῶν, ὑφίστατο ἄμεσον παῦσιν, καὶ ὁ ἐκδότης αὐτῆς κατεδικάζετο ἄμετατρέπτως εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν. Οὐδεμία πλὴν πολιτικῆς ἐφημερίδος ἐπετρέπετο νὰ δημοσιεῖ εἰδοποιήσεις ἢ παρὰ βασίς τοῦ νόμου τούτου ἐπέφερε τὴν κατάργησιν τῆς ἐφημερίδος καὶ τὴν φυλάκισιν τοῦ ἐκδότου, μετὰ καὶ προστίμου. Οὐδὲν ἄρθρον ἠδύνατο νὰ δημοσιευθῇ ἐν πολιτικῇ ἐφημερίδι χωρὶς τῆς ὑπογραφῆς εἴτε τοῦ συγγραφέως εἴτε τῆς τοῦ ἐκδότου, ὅστις καθίστατο αὐτοδικαίως ὑπεύθυνος διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

Ἐὰν τὸ ἄρθρον κατεχωρίζετο εἰς μὴ πολιτικὴν ἐφημερίδα, ὁ συντάκτης καὶ οὐχὶ ὁ συγγραφεὺς προσβλητικοῦ ἄρθρου, ἠθύνετο. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη ἔφερεν εἰς δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ὡς συνέβη εἰς τὸ *Evènement* τὸ 1866, ὅτε ὁ συντάκτης, καίτοι ἀπὸ τῶν Παρισίων, κατεδικάσθη εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν δι' ἄρθρον τὸ ὁποῖον ἄλλος κατεχώρησεν.

Ἐπὶ τέλους ὁ νόμος τοῦ 1852 ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ διατάξῃ τὴν κατάσχεσιν οἰουδήποτε φύλλου τὸ ὁποῖον ἤθελε, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πώλησιν αὐτοῦ εἰς τὰς ὁδοὺς δι' ὅσον δῆποτε χρόνον ἤθελε, καὶ ὑπὸ οἰανδήποτε πρόφασιν, ἢτοι ὁ ὑπουργὸς ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ μίαν ἐφημερίδα, χωρὶς ἐμπόδιον, ἀρκεῖ νὰ εὐηρεστεῖτο νὰ πράξῃ τοῦτο.

Νεώτεροι νόμοι ὀλίγον τι ἐμετρίασαν τὰς ἀσπλάγχχους ταύτας διατάξεις. Εἶναι τῶρα δυνατόν νὰ ἰδρυθῇ ἐφημερίς χωρὶς ἀδείας τοῦ ὑπουργοῦ τὸ ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων δικαίωμα ἠλαττώθη ἀπὸ 6 εἰς 3 λεπτὰ κατὰ φύλλον. Τὸ σύστημα τῶν παραινήσεων κατηργήθη καὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι κατηγορούμενοι διὰ παραβάσεις τοῦ τύπου δὲν ὑπόκεινται πλέον εἰς φυλάκισιν, ἀλλ' εἰς πρόστιμα καὶ στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ πέντε ἔτη.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΙΗ'.

Ἡ χρῆσις τῶν φύλλων.

Μία χρῆσις τῶν φύλλων, εἶναι, ὡς ἀνωτέρω εἴπαμεν, ἡ παροχὴ ὕδατος εἰς τὸν ἀέρα. Ἐν θερμῷ κλιμαῷ ὁ ἀήρ θὰ ἦτο ξηρότατος καὶ δυσάρεστος ἐὰν τὰ φύλλα δὲν ἔπνεον ὑγρασίαν ἐκ τῶν πόρων αὐτῶν. Τοῦτο γίνεται φανερόν ὅταν ἐν θερμῇ ἡμέρᾳ ὁδοιπὸρῃ τις διὰ μέσου ἀμμώδους πεδιάδος ἔνθα δὲν ὑπάρχουσι φύλλα πλὴν ὀλίγου χόρτου. Ἐνταῦθα οὐδὲν ἀποπνέεται ὑγρασία δι' ἧς νὰ ἐλαττωταῖ ἡ θερμότης τὴν ὁποίαν ὑφίσταται τις ἐκ τοῦ καίοντος ἡλίου.

Ἐτέρω χρῆσις τῶν φύλλων εἶναι ὅτι εἰσὶν εὐάρεστα καὶ ὠραία τὴν θέαν. Περὶ τούτου ἐλάλησαμεν ἐν ἐτέρῳ κεφαλαίῳ.

Ἐτέρω χρῆσις τῶν φύλλων εἶναι νὰ παρέχωσι σκιά. Γινώσκωμεν πόσον αὕτη εἶναι ἀναψυκτικὴ ἐν